

7 forfattere

7 tekster

2013

7 — 7

Aureola

Messias i Frogner kirke

Kjære Vår Tid, råd for nasjonal bevilgning av tid

Det var en gang et menneske

Ord under ord over scene

Mirakelet

Mortensrud kirke

SVIK
LUNNEFALLEN
ERSTASE
SINNE
GLEDE
LIDELSE
FORSONING

PÅSKE+
PASJON

64 opplevelsesdager

17.03 — 19.05

Pasjon er lidelse og lidenskap. Lidelse i møte med verdens dødskrefter. Lidenskap i møte med livets muligheter. Fra inngangen til den stille uke til 1. pinsedag. Påske er fortellinger som former vår kultur og driver mennesket til frihet.

Påske + Pasjon – i regi av
KULT – Senter for kunst, kultur og kirke,
Oslo Bispedømmeråd, Kirkelig Fellesråd i
Oslo og Domkirkeakademiet.

7 forfattere/7 tekster arrangeres i
samarbeid med Bibelselskapet.

www.paskeogpasjon.no/3284

Les mer på

www.paskeogpasjon.no

Påske og pasjon er en tekstvev. I løpet av 64 opplevelsesdager har 75 produksjoner deltatt i denne veven. Slik har ulike kunstuttrykk blitt knyttet sammen. Forskjeller er blitt overskredet. Noen av trådene mellom kunstproduksjonene opplever du umiddelbart. Andre oppdager du kanskje først etter å ha forsket i verkets inspirasjonskilder.

Tekst skaper tekst uavhengig av hvilket kunstuttrykk som møter ”den skrivende penn”. 7 forfattere ble invitert med i tekstveven. Deres oppdrag var å skrive en skjønnlitterært basert tekst, lyrikk eller prosa, etter å ha opplevd visuell kunst, musikk, scenekunst, film, litteratur, arkitektur eller messen. I denne sammenheng er messen forstått som kunstproduksjon.

7 begreper har fulgt Påske og pasjon: svik, ekstase, unnfalleshet, sinne, glede, lidelse og forsoning. Disse fikk forfatterne med seg inn i det enkelte møtet med kunstproduksjonene og i arbeidet med egne tekster. De fikk også med fortellinger fra Det gamle eller Det nye testamentet. Begrepene og bibelteksten har fungert som bakgrunnsmateriale. Resultatet er blitt 7 rike tekster som kommenterer de kunstproduksjoner de er blitt en del av.

I det foreliggende heftet ”7 – 7” møter du årets tekster. Her blir du også presentert for de enkelte kunstproduksjonene som var utgangspunkt for forfatterens arbeid. Som du vil erfare, er tekstene forskjellige i form og innhold. Noen utforsker nye måter å bruke språket på, mens andre opererer innenfor mer tradisjonelle uttrykksformer.

Det er andre året på rad at 7 forfattere utfordres til å skrive om en kunstproduksjon innenfor veven Påske og pasjon. Deres medvirkning er av vital betydning for plattformen. Vi er dypt takknemlig for deres bidrag.

Knut Erik Tveit

Prosjektleder Påske og pasjon

Støttet av:

Eckbos Legater, Bergesens Almennyttige Stiftelse, Fritt Ord,
Norsk Kulturråd, Bibelselskapet og Asker kirkelige fellesråd.

Design: Rayon.

Aasne Linnestå
—
Aureola

Teksten er basert på:
Visuell kunst
[Elin Melberg](#)
Oslo Domkirke

FORVIRRING presenterer
Elin Melbergs interaktive skulptur
«What´s mine is yours to borrow
#3» i Domkirkens nordre skip.
Utstillingen er kuratert av kunst-
historiker Maria Veie Sandvik.

Arr: KULT, Domkirkeakademiet.
www.paskeogpasjon.no/2949

gå

gå inn

i det

gå inn

ja gå

gå

lenger

inn

det

Det

i

innerst

det

det

innerstdet

verket

ja

Det

VerkenDet

i

i

altdet

ja

og

Lyset

Der

og

mørket

i

deg

er

lys

for

meg

å

se

aureolaureolaureolaureolaureolaureolaureolaureola
aureolaureolaureolaureolaureolaureolaureolaureola

i

lys

blir

jeg

av

deg

2 — 7

Ole Robert Sunde

—

Messias i Frogner kirke

Teksten er basert på:

Musikk

G.F. Händel: *Messias*

Frogner Kirke

Det Norske Solistkor og Det Norske Kammerorkester. Dirigent Paul Agnew. Solister: Rachel Redmond sopran, David Hansen kontratenor, Pascal Charbonneau tenor og Halvor F. Melien bass.

Arr: DNS og DNK

www.paskeogpasjon.no/3990

Den kanadiske tenorer Pascal Charbonneau satte standarden for Händels oratorium – godt hjulpet av Det Norske Kammerorkester, Det Norske Solistkor og dirigenten Paul Agnew – med en gang ouverturen tonet ut og resitativet begynte; hentet fra Jesaja 40: 1-3: «Trøst, trøst mitt folk, Sier deres Gud. Tal til Jerusalems hjerte og rop til henne at hennes strid er fullført ...» og med betydelig entusiasme og voldsom vibrato, eller en vibrato som ikke ble sunget skjelvende, som om noen fryser og hakker tenner, men utagerende og veldig affektert og så utbroderende at selve barokkens svakhet for overdrivelser ble stilt i skyggen; i arien ble han som den gammeltestamentlige profeten Jesaja som roper i det fjerde verset: «Hver dal skal heves, hvert fjell og hver haug skal senkes. Bakket land skal bli til slette og kollene til flat mark».

Kontratenoren David Hansen gikk også høyt uten å skingre i en banal falsett; hans stemme var som glass, tynnvegget glass, som fra ingen steder ble han med ett voldsom, liksom inspirert av den kanadiske tenoren, slik at jeg lav-skvatt, for å si det slik; i andre delen, sats 23, air, også Jesaja, men da 53: 3, ble Hansen rørende dyp på sitt tynnstemmete balansesvev; dette er en stemme som i all sin tilgjorhet blir så skjør at den så å si kan briste hvert øyeblikk, den er så tilgjort at den kan virke falsk selv om den var oppriktig gjennomtrengt; sats 23 er kanskje oratoriets vakreste og mest melankolske sats: «Han var foraktet, forlatt av mennesker, en mann av smerte, kjent med sykdom, en de skjuler ansiktet for. Han var foraktet, vi regner ham ikke for noe».

Konserten ble ikke avsluttet med hallelujakoringen; der teksten er hentet fra Åpenbaringen 19:6, 11:15 og 19:16: «Halleluja! For Herren vår Gud, Den allmechtige, er blitt konge! ...», om enn den kunne ha sluttet der – helt til høyre i kirkeskipet, under hallelujakoringen, kom det voldsom lyd fra paukeslageren og de to trompetistene, på kanten til å spille falskt, ettersom det er vondt å spille på barokktrompeter uten ventiler, og kore koret så høyt at det salige kirketaket kunne ha blitt rystet av korets smittende sangglede; slutten, som kunne ha blitt et antiklimaks, uteble, den siste og tredje delen av Messias sluttet også med koret, igjen Åpenbaringen; 5: 12-13: «Verdig er Lammet som ble slaktet, verdig til å få all makt og rikdom, visdom og styrke, ære og pris og takk» – etter en lang utsettelse, som om Händel ikke ville at koret skulle slutte å kore; dets slutt ble alle finales slutt, og den ljomende stillheten etter at lyden brått ble borte, uten å ville bli borte, som om den satt seg i veggene, var som larmen etter en kanonade, liksom avfyrt av korets siste ord: Amen.

Gine Cornelia Pedersen

—

Kjære Vår Tid, råd for nasjonal bevilgning av tid

Teksten er basert på:

Scenekunst

Stalker

Verk Produksjoner

Black Box Teater

I 2010 plasserte VP Gud på scenen og spurte ham forvirrende spørsmål. Denne gangen er det ingen Gud, bare Sonen. Dette er historien om en reise inn i sonen. I Andrej Tarkovskys film reiser menneskene inn i sonen for å redde seg selv. Det er hva VP håper på; Å redde seg selv!

Arr: Black Box Teater

www.paskeogpasjon.no/3919

Jeg, nr. 28503, søker herved om mer tid, eller en ny tid, i henhold til loven om krav på mer eller ny tid om uken har for få timer og/eller dager, og om tiden som er utdelt ikke er mulig å forsone med mennesket som besitter den.

Jeg begrunner søknaden min med at jeg opplever store vansker med å disiplinere meg selv til å disponere tiden min riktig, eller i det hele tatt disponere tiden. For meg virker det som tiden min løper fra meg.

Tiden jeg har blitt utdelt er for kort, eller knapp om du vil. Den er for grådig, og for rask.

Jeg vil be om en ny og forbedret, og helst forlenget tid, med mulighet for vedlikehold av kropp og sinn, studier, familietid, og tid til å pleie kjærligheten til andre og meg selv.

Jeg opplever tiden jeg har som hastig, som om tiden selv har dårlig tid, som om tiden jeg har fått, som *jeg* har blitt tildelt, ikke *tar* seg tid. Jeg vet ikke om dere er kjent med dette problemet, jeg vet det ikke forekommer ofte, men jeg har lest at det har hendt, senest i Dagbladet januar 3024 leste jeg om en kvinne som har fått ny tid, og har opplevd betraktelig bedre livskvalitet i ettertid.

Det står skrevet, klart og tydelig i Norsk tidsgrunnlov anno 3025- henviser til § 434- at det er grunnlag for å søke om ny tid hvis disse kravene oppfylles: "Tiden De har blitt tildelt er tydelig ikke forenlig med det mennesket De er blitt, grunnet familierelasjoner, genetiske årsaker, eller mental forvirring. Er De Tyr, Steinbukk, Fisk, eller Vannmann er det særlig grunn til vurdering av en evt. ny tid, hvis dette ikke ble tatt hensyn til ved fødsel." Undertegnede er Tyr.

Etter hva jeg har forstått, etter å ha forhørt meg med en rekke andre, fornøyde individer, bør tiden være mer som en fløyelsmyk vind, eller en streng men god tante som alltid har en sjokolade på lager mens man venter på middag. De har brukt uttrykk som; Tiden leger alle sår, og, alt har sin tid, en sa på et tidspunkt at man må være tilstede her og nå.

Det føles overhodet ikke som alt har sin tid, eller som om tiden leger alle sår, og å være tilstede her og nå, nei, det

forstår jeg simpelthen ikke hvordan er mulig slik som tids-
perspektivet mitt er i dag.

De har beskrevet tiden sin som noe de aksepterer, og "surfer
på" som en bølge. Jeg har kun ved en anledning kunnet
"surfe" på tiden min, og dette fikk alvorlige konsekvenser.

Jeg har også, sjokkert, flere ganger opplevd at tiden har
forsvunnet, etter å ha satt meg i baren på stamstedet mitt
nede i gaten. Ved en anledning så jeg på klokken da den
var 17.30, og neste gang jeg sjekket, enda jeg bestemt
mener at det kun var gått to timer, var den 01.40. Dette
resulterte i at jeg mistet jobben, fordi jeg ikke var i stand til
å våkne dagen etter.

Dette er naturlig frustrerende, ødeleggende og fortvilende
med tanke på at jeg har både det ene og det andre jeg må få
utrettet i livsløpet mitt.

Jeg har heller ikke opplevelsen av at tiden respekterer, eller
har empati for min angst for å bli eldre.

Jeg ser at det er flere som takler aldringsprosessen adskillig
bedre enn undertegnede, og vil understreke at de må ha fått
en bedre, seigere, mer empatisk, ja, mer behagelig og
samarbeidsvillig tidstype enn den jeg har blitt utstyrt med.

Jeg har heller ikke funnet sonen dere har plassert ut for meg.

Jeg så over fødselsattesten min, og dere har gitt meg en
sone, men den har fortsatt ikke vist seg å eksistere. Jeg vet
at sonen i gjennomsnitt viser seg etter fylte 25, men jeg har
ikke sett tegn til at den skal oppstå, enda det er et helt år
over det som er normalt. Jeg trenger sonen min sårt nå,
ettersom jeg kjenner at jeg ikke helt klarer livet slik det er i
dag. Jeg må "finne meg selv".

Kjære råd, jeg trenger en ny tid.

Jeg ber om mulig revidering, i alle fall en utredning over
hvorvidt det har skjedd en feil hos dere
ved nummerering og innvielse på Tellus.

Jeg vil også legge til at om jeg får innvilget søknaden min,
vil jeg bruke den nye tiden på å utrette noe slik at jeg kan
donere en større sum til tidsofre i den 5. verden.

På forhånd takk

Mvh

Nr. 28503

4 — 7

Nils-Øivind Haagensen

—

Det var en gang et menneske

Teksten er basert på:

Film

Paris, Texas

Cinematket

Wim Wenders sin gullpalmevinner er en vakker roadmovie som skildrer menneskelig fortvilelse med innsikt og ømhet. En moderne ørkenvandring for å finne forsoning.

Arr: Filmens Hus

www.paskeogpasjon.no/3828

det var en gang meg
jeg var yngre
jeg var alltid yngre
(det er ingen som var eldre
det sier seg selv
eldre er noe man blir eller er
yngre er det man var)
jeg var kanskje 17
kanskje 27
og jeg opplevde meg selv som trist
og engstelig
og alene og
redd
selv om jeg var ingen av delene
jeg var omringet av venner
jeg hadde en kjæreste
jeg hadde to
jeg sov godt
spiste hele tiden
drakk
løp
leste
tenkte
og dro fra alt og alle
når det passa meg

jeg glemte å sette inn maten
jeg lot alt jeg eide ligge på gulvet
hva skulle jeg med møbler?
hva skulle jeg med noe som helst?

jeg hadde ikke bedt om å være her
jeg hadde ikke bestemt meg for å finnes
det var de to andre
i foreldrene mine
det var alle andre
i hele verden
det er sånn vi holder på her
sånn må du også holde på
(sa de)
når din tid kommer
når du finner noen
når du finner ut av noen
og når du finner ut av deg selv

du må ikke være ensom
du må ikke være redd
det er ikke derfor vi er her
sa de som skapte deg
og de andre som har skapt andre
de så på deg som din, de også
og visste hva de snakket om
når de snakket

du må leve rett fram
(sa de)
du må ikke svinge så mye
og så brått
og du må ikke snu
og du må ikke tvile
og du må ikke ligge våken om nettene
og du må ikke glemme å vaske deg
klippe deg
være han du var
være yngre
du må alltid vite hvor du er
i tilfelle noen spør
hvis ikke
kan det bli veldig vanskelig for deg

2
det er ingen andre her
bare deg
og katten
og tomme rom
og åpne dører
kollektivtransport hele tiden der ute
til hvor du vil i byen
og tog til halve verden
og fly til resten
ingen som følger meg
ingen som trenger å få beskjed
bare katten
du fyller skålen hennes
og drar

3
hvis du skrur av lyset
inni deg
kanskje du ser meg bedre?

4
hvis noen spør
og du ikke vet
er det verste som kan skje
hvis du glemmer ansiktene til dem du elsker
hvis du glemmer navnene
hvis du glemmer ditt eget
hvis du behandler deg selv vilkårlig
hvis du later som om livet ikke er
det beste som har hendt deg
hvis du gjentar deg selv for ofte
hvis du blir stille for lenge

vansker

fordi:
vet du hva folk ser når de ser på deg?
de ser alle som kjenner deg
og alle som kjenner dem igjen
og alle som kjenner dem igjen
og de ser seg selv
de er snille med deg
slik at du skal si: så snill du er
de er tålmodige med deg
slik at du skal si: så snill du er
de ber for deg
slik at du skal si: så god du er

fordi:
sånn blir de gode
det fins ingen annen måte

hører du?

det de trenger
det alle trenger
for ikke å være trist, engstelig
redd og alene
fins inni deg, fins
bare inni deg

5
hvorfor er det så farlig
å gå fra familien sin?
(sier du)
hvorfor er det så farlig
å glemme en sønn?
(sier du)
hvorfor kan vi ikke bare
være i oss selv?
Gud var ikke engang på samme
planet som sitt barn
(sier du)
holdt ham aldri inntil seg
delte ingen måltid
løp aldri om kapp
hoppa ikke i elva
prata aldri tull
prata aldri alvor
og hva skal vi tro om det?
vi som tror

6
forresten
tror du Gud
begynte med overflaten?
ansiktet, kanskje?
huda og håret?
eller tror du han begynte innvendig?
med tarmene og magesekken?
hjernen og hjertet?

et menneske
forsvinner fra verden
sier vi
om et menneske
som vi ikke har sett på lenge
men hva sier vi om verden?

7
hvis du låser deg inne
trekker for
slukker lyset
og blir hvor du er
blir der
blir her

eller
hvis du låser deg ute
snur ryggen til
og forlater alt
du har vært
bare går
og går
og tenker ikke på noen
og snakker ikke med noen
og plager ingen

så kommer det vanskelige
til alle
så deler deg seg
slik celler deler seg
og gjør seg levende
og gjør seg til
oss

8
ikke gå
ikke gå ennå

Ida Hegazi Høyer

— Ord under ord over scene

Teksten er basert på:

Litteratur

Bibelen

Den norske teatret

Eg kan elske bøkene, i den vestlege verdas viktigaste kultur- og tekstreferanse, utan å tru at det som står der er sant, seier regissør Stein Winge om si største oppgåve nokon sinne. Vi følgjer kjende og ukjende historier som alle seier noko om det å vere menneske. Det vi kjenner frå før blir sett frå nye synsvinklar.

Arr: Det Norske Teatret

www.paskeogpasjon.no/3813

Det vites ikke sikkert, hvordan det henger sammen. Eller om det henger sammen, selv det sikreste. Det finnes så mange håpende fortapelser, så mange drømmer blant de vingeløse. Vi makter bare tro når vi trenger det. Eller vi tror bare når vi makter. Vi er denne styrtende blandingen, en suppe av ord, knapt spiselig, en ordgrøt av jord, knapt skitten. Men likevel, vi hevder å ha appetitten i orden. Det surkler i selv de minste av oss.

Vi kommer sammen, oss byfugler, vi kommer sammen i det minste rommet. Vår kulturelle religion er fin på denne måten, vi holder sammen, holder sammen i forbruk av en fredag, av en helligdag, oss underholdningsslaver imellom – det koster ganske mye nå, å høre Jesu ord. Han trenger bare å si bø, så betaler vi. Han trenger bare å si ja, så spør vi ikke lenger, hva er galt med mennesket. Og dette bedraget kan ikke gjøres noe mindre. Jesus går ikke på vannet lenger, han står på en scene.

For første gang i livet har jeg Bibelen i veska, og selv om det er billigutgaven er den tung å bære. Jeg leser en tekst jeg ikke forstår, en tekst så uhåndgripelig den like gjerne kunne vært en murring, et ekkoladet mjau fra et helt annet land, et helt annet dyr, så ubehjelpelig, den kunne vært en språkløs virvel inn mot bare utgang. Og det er fredag kveld. Teateret er fylt av bare pene mennesker, bare ville øyne, rene hender – vi trenger ikke frykte noe, og vi trenger ikke sulte. Jesus lager kanskje ikke brød av kornløs ørken, men vi får tildelt nistepakker. På matboksen står det skrevet: ”Mennesket strever alltid for maten, men sulten i sjela blir aldri stilt”. Og riktignok, inni ligger to ting: en tynnslitt sultforståelse, og en daddel.

Jesus sier, vi er sendt ut som sauer til ulvene. Jesus, denne uimotståelige pratmakeren, han sier så mangt. Men Jesus taler for ulver. Han sier, salige er de som frykter – men vi kan ikke forstå hva det betyr, verken frykten eller saligheten. Kanskje er vi ikke sultne nok. Kanskje er det ikke rom nok i en bibel for et menneske i dag. Eller kanskje vet vi ikke selv, hvor grenseløs vår ulvetro kan være. Vi er denne flokken blant flokker av jagede jagende. Stadig kan vi ikke begripe hvorfor jakten kopieres. Men stadig slåss vi for kopiene. Mønster for mønster. Angrep for angrep. Fred for jaktutbytte.

Men han gir seg ikke, denne menneskesønnen, han gir ikke opp. Jesus sier, alt skal snu. Du, ditt fortiende avmettede menneske – alt skal snu. Din rikdom. Din latter. Ditt fjøs og dine smykker. Alt skal snu. Oss, vår hvitfredelige kamp til tross, we are in deep shit, en tapt sak. Vi kan sette opp husene våre på vilkårlige veier. Vi kan velge å navngi vilkårlige hus. Det hjelper ikke. Vi kan peile oss ut en rot, kan invitere alle verdens frø og spirer. Men det hjelper ikke det heller. Det hjelper ikke, om man skal tro det finnes en rettferd. Timene våre er uten røtter. Ikke så mye som et høstblad ville tatt oss imot. Det vil ikke ha oss, det troende, vi er som vinterfrukt, ikke til å tro. Hjertene våre, som slangetunger, så sinte og sprukne og farlige. Stille som glass. Ømme som melk. Vi kunne ha livnært selv det fremmede, selv det fremmende. For det er noe galt med oss, det må det jo være. Vi tror jo ikke engang på vårt eget liv, vår egen kjærlighet. Vi har fått det, alt sammen, men vi aner ikke hva vi skal gjøre med det, klarer ikke skille de minste bitene fra de største. Så smarte er vi, vi tror ikke på det vi ser, vi tror ikke på det vi ikke ser. Vår evne til forminskning, så uendelig kolossal.

Likevel. Det blir klart i teateret, slik alt blir klart når det spilles riktig. Kjærligheten finnes, kanskje. Selv om det vonde er ustoppelig. Selv om utømmelige hus av blod vil renne og renne og renne seg inn, renne seg ut, rase og sprengte og krige og lengte etter ende selv der enden er forbi, selv der blodet er forbigått. Kjærligheten finnes. Selv om ditt hår vil falle av. Selv om din sminke korrumpere. Selv om byen der du handler inn din frukt er i brann. Selv om frukten som du gnager på er råttten. Selv om brannen ikke klarer skjule stanken. Selv om råten stadig kveler flammene. Jo da, det er høyst trolig en banal opplysning dette, men det kan likevel sies høyere en fredag kveld, en mandag kveld – kjærligheten finnes. Og sikkert nok, er Jesus en fantastisk skuespiller. Og enda sikrere, er scenen som han står på, bygd av oss. Men likevel. Nå, akkurat nå, om hundre år, om tusen år, så vil det ikke finnes mer enn denne trivielle åpenbaringen.

Vi kan le av det, hvor latterlig den ser ut, denne overfloden, hvor eventyrlig godt det smaker av en full tallerken. Eller vi kan grine av det, forbitringen, at vi tegner oss et hjem på bare mette mager, at vi bygger kun et skjold for resten av vårt spinkle harselas. Men uansett hvor hardt vi ler, hvor

hardt vi griner – vi kommer ikke utenom at det kunne ha vært oss. Oss som sto på scenen. Oss som sto for ordene. De riktige ordene. Og kanskje er det faktisk mulig, selv i denne syke, syke byen, oss vingeløse imellom, kanskje kan vi fortsatt stige ned og krype ut, vri oss, fri oss fra vår vrangside. Vi kunne det. Vi kunne latt oss vrenge til forsoning, lett som bare det, om vi bare hadde turt å sulte litt.

Det vites ikke sikkert, hvordan det henger sammen. Og det er ikke så rart. Vi, vår hvileløse sammenbinding, vi henger ikke sammen. Vi kommer. Vi drar. Men imellom der, imellom her, finnes myriader av umulighet. Vi kunne vært en strand. Vi kunne vært en solstorm. Vi kunne vært det aller vakreste. Men vi forlater teateret, teateret tømmes bestandig for folk, og vi går ut, i dagen, i natta, og ser, vår lille by av fjær, det finnes gaseller her, det finnes løvinner, og alle går om bord på t-banen, på vei til en fest, på vei mot et nederlag. Og jeg, jeg tar min bibel, dette fremmedlegemet, jeg tar den med meg inn på t-banen, inn blant menneskene. Jeg legger den igjen på et t-banesete, planter en vulkan, og finner, jeg har en daddel i jakkelomma.

6 — 7

Dan Aleksander Andersen

—

Mirakelet

Teksten er basert på:

Messe

Jesu syv ord på korset

Fagerborg kirke

Komponist: Heinrich Schütz'

I tillegg fremføres Improperiene

av Trond Kverno. Solister:

Margrethe Førre Nardocci sopran,

Maria Berglund alt, Håvard Gravdal

tenor og Sindre Beitohaugen bass.

Musikalsk ledelse: Gjermund Brenne

Arr: Fagerborg menighet"

www.paskeogpasjon.no/3428

Han hang der og hadde ikke stort å si
Først og fremst var han usikker da han tenkte
I dag renner Himmelens blod
Han forstod det ikke, men måtte tro det
Han så på de fremmøtte og klarte ikke elske dem
Ingen visste hva de gjorde, men det var bestemt
Han lukket øynene og var tørst, men talte
I dag renner Himmelens blod

Hadde Han begått undere? Hadde han vekket noen?
Det sto for Ham som en drøm Hadde Han sagt til sin far
at Han kom fra noe høyere? Han skammet seg
Faren hadde sett på Ham, men godtatt det
Han trodde blindt på profetienes sønn
Himmelens rennende blod

Han forstod det ikke, men måtte tro det
Han så på de fremmøtte og sendte sin mor vekk
Hun forstod ikke hva Han mente, men hun gikk
Salige er de som ikke tar anstøt
Himmelens blod renner

og Han hørte ikke lyden av det høye for sitt øre
og solen sto høyt, men det var ikke lyset som blendet Ham
alt var smerte og Han lukket øynene
Renner Himmelens blod?

Han visste ikke og han forsto ingenting
Han snudde seg og så de andre dømt
En av dem ba om en tanke, evigheten
Han lovt ham alt og at han skulle få følge Ham
til Hans far, til deres far, Ham
Det som er alt som var og skal bli: Ham
og tyven forsonet seg med dette
og Himmelens blod rant

Han hadde lovt det uten å tenke seg om
Hvordan skulle Han som ikke hadde krefter
til å bære seg selv
kunne bære med seg en annen? Hvor
skulle de gå? Kongetittelen var risset inn i korset
til latter De ba Ham frelse seg selv
Han som var så mektig
Hvor kom løftene Hans fra?

Han husket løftene, men ingen undere
Tyven falt til ro og smilte
Himmelens blod!

Og om det ikke er Du som er min Far
vær min Far og la tilliten veie tyngst, mitt svik
er ikke av denne verden La min fars lettsinn
gi ham plassen han fortjener, som jeg har forkynt
Slik talte Han og Himmelens blod rant

II

Når menneskene flokket seg slik
Ble de til et stort, bekymret ansikt
Det viste en enkel kjærlighet og var åpent,
men iblant trakk den ene munnviken seg opp
i et flir, øynene ble smalere, glimtet og sa:
Hva får jeg
for å trekke deg opp
av brønnen?

Mennesket er Guds fugl,
og som fuglene varslers hverandre når dagen gryr
vekker menneskene hverandre og formaner dagen igjennom
Mennesket er en kry fugl, men galmer mer
enn det sier, tre svik
for hvert løfte Hvert løfte holdt
tre pralende triller
Gud lytter i velbehag og forargelse til sin fugl

En bonde hadde mange barn og mange dyr,
men ingen kone
Noen sov om dagen fordi de jobbet om natten
Noen jobbet om dagen og sov om natten
Bare ett av barna levde, han jobbet dag og natt
Det var en stor og vakker gård

Den som sover om dagen
kjenner bare natten
Den som arbeider om dagen
kjenner bare arbeidet
Solen skinner og jeg er våken
Når natten kommer
er jeg våken og klar

Du skal forbanne rikdommen
som tar livet av ordet
Du skal straffe rikdommen
som tar liv
Gi bort det som gir
Ta bort det som tar
Bort med alt rikdommen tar livet av
Hva er det rikdommen ikke kan ta?

Rikdommen kan ikke ta
det den ikke kan gi
La ikke rikdommen gi
Gi ikke rikdom til noen
Utilgivelig er rikdommen
Vær tilgivelig på dommens dag

De vet hva de gjør
like sikkert som at dette korset skal blomstre,
greiner skjære inn i himmelen
regnet hølje og treet grønnes

Den som tror
kalken er av gull og gir evig liv
på jorden, er blindere enn kobberet
bildet grumser seg i,
og tømmer sitt blod
i egne, livredde hender

Hvilken løgn kan fylle verden
med håp? Skyggen
pekte på mennesket og sa: Se! Det er min herre!
Jeg er hans avbilde og følger etter
så godt jeg kan, vaklende, feilbarlig
Jeg går der han går
Når han puster forsøker jeg å puste
Når solen en dag overskygger alt tar han meg til seg
for å forgå i et lys forbeholdt mirakler

Han så lignelsene gå forbi seg;
såmannen, vinbonden,
mennene med gjeld og pengeutlåneren
De hilste Ham som en konge

7 — 7

Mazdak Shafieian

—

Mortensrud kirke

Teksten er basert på:

Arkitektur

Et diktverk

Mortensrud kirke

Arkitekten Jan Olav Jensen har uttalt: "På sitt beste fungerer arkitektur som et diktverk". Skapte arkitektene et kunstverk gjennom byggingen av Mortensrud kirke?

Arr: KULT og Mortensrud menighet

www.paskeogpasjon.no/3062

Studerer man det nye kirkebygget på Mortensrud utenfra – dets lyseffekter, speilflater og glasspaneler – er det som å betrakte et middelaldersk klostermenneske, slik det ble forstått i oldkirken: et *imago mundi*, som ikke lot seg se gjennom, men som gjenspeilte hele skapelsen: «Guds herlighetsglans er det levende menneske!» (Ireneus)

Selv husker jeg den første gangen jeg var der: Det var en varm sommernatt i august, og jeg sto foran det veldige speilet som frontveggen var, hvor fullmånen viste seg med et bedragersk skinn som skjulte mer enn det avslørte. I månen kunne man skimte et underlig mønster som lignet ansiktet til en beskjegget mann, som befant seg på høyresiden og med senkede øyebryn glante på oss. På hodet bar han noe turbanaktig, og på venstre kinn hadde han noe som kunne ha vært et arr eller et medfødt merke – eller var han ennå ufødt? Kan hende det mindre arret var et tegn på en kommende krig?

Jeg gikk et skritt fremover, løftet blikket og studerte resten av himmelen i speilveggen igjen: Rundt fullmånen fantes ingen stjerner, og heller ingen trær var å se i glassflatene, tvert om: bare mørket som omga den bitre mannen i månen, som om kirken hadde gjennomgått en prosess fra å reflektere Guds frie natur til å avspeile mørke og krigstegn, hvor Guds livsverk forsvinner i avgassen fra arbeidsmaskiner og røyken fra fabrikkene, som bare virvler opp, opp og lenger opp, som stadig voksende roser og valmuer.

